

Hoofdstuk 130

Lieve kleinkinderen,

Hebben jullie vroeger vaak verstoppertje gespeeld? En speelden jullie ook wel het spelletje Blikspuit?

Wij speelden vroeger dit spel als kinderen als volgt: één kind was de tikker en de anderen moesten zich verstoppen. Vond de tikker jou, en je werd door hem getikt, dan moest je naar de gevangenis. Dat was een plekje, waar met krijt een grote cirkel omheen getekend was. Maar de andere kinderen mochten dan uit hun schuilplaats tevoorschijn komen en de gevangen kinderen een tikje geven, waardoor de gevangen genomen kinderen weer vrij kwamen.

Heel spannend was dat. De tikker kon jou een tik geven en gevangen nemen, wanneer jij de andere gevangen genomen kinderen wilde bevrijden.

Een buurjongen van ons ging eens tijdens dat spel zijn huis binnen. Hij trok de lange jas van zijn vader aan, zette zijn hoed op en liep doodgemoedereerd naar de gevangenis en bevrijdde alle kinderen. De tikker had hem niet herkend.

Hoofdstuk 130 - De dood van koning Achab - 1 Koningen 22

Het was al weer drie jaar geleden dat Achab koning Benhadad, de koning van Aram verslagen had. Koning Benhadad leefde niet meer. Zijn opvolger, koning Hadadëzer dacht er niet aan om oorlog te gaan voeren met Israël. Nee, samen met koning Achab had hij zelfs oorlog gevoerd tegen de machtige koning van Assyrië. En hoewel Hadadëzer en Achab het verloren hadden, hadden ze het leger van Assyrië zoveel schade toegebracht dat de Assyriërs zich terugtrokken naar hun eigen land.

Toen koning Achab terugkwam in zijn eigen land werd hij ondanks zijn verlies, toch als een overwinnaar gehuldigd.

Josafat, de koning van Juda, maakte zelfs de reis van Jeruzalem naar Samaria om koning Achab te feliciteren met zijn behouden thuiskomst.

Het was een groots feest daar in Samaria. Ineens kreeg koning Achab een plan. Nog altijd waren niet alle steden terug in zijn rijk, waarvan koning Benhadad beloofd had om aan hem terug te geven. Eén van die steden was Ramoth in Gilead. Als hij nu eens om hulp vroeg aan zijn vriend koning Josafat om samen met hun legers die stad te veroveren? Hij had kortgeleden wel samen met de koning van Aram tegen de Assyriërs gevochten, maar dat was iets anders. Het kwam hem nu goed uit dat het leger van Aram rake klappen had gehad. Er waren veel soldaten gesneuveld.

In een grote vergadering waar alle ministers en raadslieden bij aanwezig waren, stelde Achab deze vraag voor aan Josafat, de koning van Juda.

Koning Josafat wilde direct maar wat graag meedoen. Vroeger had zijn vader tegen het tienstammenrijk gevochten, maar hij had een andere mening. Juda en het tienstammenrijk hoorden bij elkaar.

Hij antwoordde dan ook: ‘U en ik, wij horen bij elkaar. Mijn soldaten zijn ook uw soldaten, mijn paarden zijn ook uw paarden. Maar voordat wij samen de strijd aangaan, moet u eerst vragen wat de Heer wil.’

‘Dat is geen probleem,’ antwoordde Achab. ‘Dat ga ik regelen.’

Als Josafat zo nodig een Godsman erbij wilde hebben, dan kon dat. Hij had niet voor niets zelfs vierhonderd profeten in dienst. Josafat moest niet denken dat hij een halve heiden was.

Maar vierhonderd profeten waren er teveel om allemaal in de koningszaal te ontvangen. Gelukkig was er buiten de stad, nog dichtbij de stadspoort, een dorsvloer en daar was ruimte genoeg.

En zo zaten de beide koningen naast elkaar op de dorsvloer van Samaria en keken naar het defilé van de profeten. In brede rijen liepen ze naar de beide koningen toe. Prachtig vond koning Achab dit. Een leger van profeten, die op zijn bevel profeteerden! Hun leider Sédekia, bleef voor koning Achab staan. Hij boog diep en vroeg wat de koning voor wensen had.

‘Zeg mij,’ vroeg Achab, ‘moeten wij ten strijde trekken naar Ramoth in Gilead of moet ik dat niet doen?’

De beide koningen hoefden niet lang op een antwoord te wachten.

Een schelle stem riep: ‘U moet Ramoth aanvallen. De Heer zal de stad aan u teruggeven.’

En daar begonnen alle vierhonderd profeten te schreeuwen: ‘Aanvallen! De Heer zal de stad aan u teruggeven!’

Blij keek Achab naar Josafat.

‘Heeft u het gehoord?’ zei hij. ‘Ramoth wordt weer een stad in Israël.’

‘Aanvallen! De Heer zal de stad aan u teruggeven!’

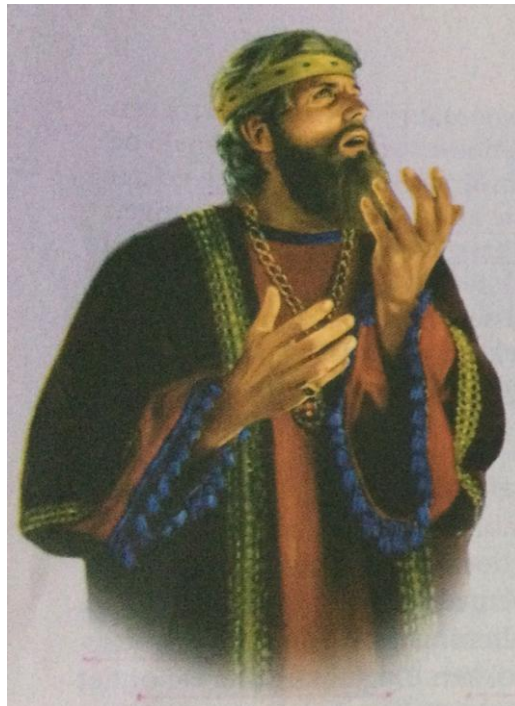
Maar de koning van Juda was niet zo blij met het massale antwoord van deze vierhonderd profeten. Dit klonk wat al te mooi. Hij geloofde niet dat al deze vierhonderd mannen de Geest van de Heer hadden. Maar als gast van koning Achab kon hij moeilijk zeggen dat dit bedriegers waren.

Hij zei alleen maar: 'Is hier misschien nog een andere profeet van de Heer aan wie wij het ook kunnen vragen?'

Achabs gezicht betrok. Zo'n antwoord was nu precies weer iets voor een man uit Juda! De antwoorden van zijn profeten waren hem niet genoeg. Maar hij moest vriendelijk blijven....

'Ja,' zei hij, 'er woont hier nog een profeet. Hij heet Micha, maar ik haat hem, want hij profeteert nooit iets goeds over mij.'

Achab hoopte dat Josafat nu zou zeggen dat het niet meer hoefde, maar daar hoorde hij Josafat zeggen: 'Goed, hem wil ik ook graag horen.'

Josafat, koning van Juda.

Koning Achab stuurde één van z'n knechten naar de profeet Micha om hem op te halen. In die tussentijd hoefden de beide koningen zich niet te vervelen, want Sédekia had een paar horens op zijn voorhoofd vastgebonden en zo liep hij al dansend naar koning Achab toe terwijl hij schreeuwde: 'Dit zegt de Heer: 'Zoals een stier zijn vijanden doodt met zijn hoorns, zo zult u de Arameeërs doden! Geen van hen zal in leven blijven.'

En direct daarop kwam daar overheen het machtig spreekkoor van de vierhonderd profeten: 'Trek op naar Gilead en het geluk zal aan uw kant zijn....'

De dienstknecht van koning Achab had de profeet Micha gevonden. Samen liepen ze naar de dorsvloer buiten de stad. Deze dienaar van de koning was een goede man,. Ook met Micha meende hij het goed. Maar van profeteren in de naam des Heren had hij weinig verstand.

Heel vriendelijk zei hij tegen Micha: ‘De andere profeten zeggen allemaal dat de koning de stad Ramoth zal veroveren. Zegt u alstublieft hetzelfde. Voorspel iets goeds!’

Micha keek hem verbaasd aan en antwoordde: ‘Zo waar als de Heer leeft, ik zal alleen maar zeggen wat de Heer tegen mij zegt!’

Zwijgend liepen ze verder. De dienstknecht van Achab dacht: wanneer hij van mij geen goede raad aan wil nemen, nu dan maar niet. Hij zei niets meer en keek de andere kant uit. Maar dat vond Micha niet erg, want de Geest van de Heer was over hem gekomen. Tussen de hoge huizen van de stad Samaria zag hij verre, vreemde visioenen. Hij zag een geopende hemel met engelen die om Gods troon stonden. Ze spraken over koning Achab en hoe zij hem ertoe konden bewegen om naar Ramoth te gaan, naar de strijd en naar zijn dood....

Plotseling veranderde het visioen. Hij zag heel in de verte een stad, ergens aan de overkant van de Jordaan. Op die heuvels daar zwierven mannen van Israël rond als een kudde bange schapen die geen herder heeft.

Toen wist Micha dat koning Achab zou sterven in de strijd om de stad Ramoth.

Zijn gezicht stond ernstig, toen hij de dorsvloer opliep en voor de koningen Achab en Josafat bleef staan.

Heel vriendelijk vroeg koning Achab: ‘Micha, moet ik samen met koning Josafat de stad Ramoth in Gilead aanvallen? Of kunnen we dat beter niet doen?’

Micha wilde zijn boodschap van de Heer zeggen, maar achter zich hoorde hij dat het profetenkoor opnieuw begon te zingen.

‘Wat doe ik hier eigenlijk?’ vroeg de profeet Micha zich af.

‘Wat doe ik hier eigenlijk?’ vroeg hij zich af. Wat voor zin heeft het dat ik hier ben, terwijl koning Achab naar al deze onzin luistert? *Deze koning heeft de leugen liever dan de waarheid.* Waarom zal ik dan de waarheid zeggen? Met een diepe buiging antwoordde Micha spottend, met precies dezelfde woorden als die vierhonderd profeten: ‘U moet Ramoth aanvallen. De Heer zal de stad aan u teruggeven.’

Achab voelde de spot in Micha’s woorden en streng zei: ‘Micha, als je namens de Heer tot mij spreekt, wees dan eerlijk en vertel mij de waarheid!’ De profeet kwam een stap dichterbij. Dreigend stond hij voor Achabs hoge stoel, terwijl hij zei: ‘Dit is dan de waarheid: Ik zag heel Israël verdwaald over de bergen lopen en de Heer sprak tegen mij: *‘Zij hebben geen herder meer. Laat iedereen in alle vrede teruggaan naar zijn eigen huis.’*

Koning Achab wendde zich tot zijn vriend Josafat en zei: ‘Heb ik het je niet gezegd? Deze profeet profeteert nooit iets goeds over mij, alleen maar het kwade.’

Maar Micha was nog niet uitgepraat. Als de koning nu echt meende dat zijn vierhonderd profeten een godswoord hadden gekregen en dat hij, Micha, zo maar iets zei, dan zou hij nu ook zijn tweede visioen horen dat hij zojuist gezien had.

‘Koning Achab,’ riep Micha luid, terwijl zijn stem trilde van kwaadheid: ‘Luister naar het woord des Heren. Ik zag de Heer in de hemel op zijn troon zitten, terwijl de geesten van de hemelse legers voor Hem stonden, zowel aan de linker- als aan de rechterzijde. God vroeg aan hen: ‘Wie van jullie gaat ervoor zorgen dat Achab de stad Ramoth in Gilead aanvalt? Dan zal Achab in het gevecht sterven.’ De ene geest zei dit en de andere weer iets anders tot een leugengeest naar voren kwam en zei: *‘Ik zal ervoor zorgen dat alle vierhonderd profeten van Achab liegen.’*

En zo zal het gebeuren, koning Achab, want de Heer heeft het zelf gezegd!’

Achab luisterde en werd kwaad. Wat wilde die profeet toch altijd met zijn slechte voorspellingen? Maar koning Achab was niet de enige, die kwaad op Micha werd. Sédekia, de leider van de vierhonderd profeten had het ook gehoord en voordat Achab iets kon zeggen, sprong hij op Micha af en gaf hem een klap recht in zijn gezicht.

‘Dit is onmogelijk!’ schreeuwde hij. ‘Denk jij nu echt dat de Geest des Heren bij ons vandaan is gegaan om door jouw mond te spreken? Het is niet waar dat onze koning zal sterven in de strijd. **Wij hebben de waarheid voorspeld!**’

De profeet Micha maakte zich niet boos om die onverdiende klap in zijn gezicht. Niet hij, maar God zelf zou deze man straffen.

En rustig zei hij: ‘Je zult binnenkort wel zien wie er gelijk heeft gehad en dan zal je zo bang worden om gedood te worden, dat jij je voor iedereen verstopt.’

Koning Achab maakte een eind aan dit twistgesprek tussen Sédekia en Micha. Hij hield het met de vierhonderd profeten die hem de overwinning voorspelden. Micha liet hij gevangen nemen en in de gevangenis opsluiten, op water en brood.

‘Zo lang totdat ik terugkom uit de strijd,’ zei koning Achab streng, ‘zal jij daar opgesloten blijven.’

Nog één keer waarschuwde de profeet Micha.

‘U komt niet terug uit de strijd.’

Toen brachten zijn soldaten Micha naar de gevangenis. Toen hij door de poort de gevangenis binnenliep, hoorde hij nog het geschreeuw van de vierhonderd profeten: ‘Aanvallen! U moet Ramoth aanvallen. De Heer zal de stad aan u teruggeven.’

Op de dorsvloer zaten de beide koningen na te praten. Achab wilde beslist de strijd aangaan en wat ging zijn vriend Josafat doen? Ook als de koning van Juda niet mee wilde doen, dan ging hij alleen.

‘Heb je al een besluit genomen?’ vroeg Achab.

Josafat zat diep na te denken. Na alles wat de profeet Micha gezegd had, leek het hem geen goed idee meer om de strijd aan te gaan. Maar hij had het beloofd en hij wilde zijn woord niet breken. Kwam bij, de profeet had gezegd dat Achab zou sneuvelen en hij niet.

‘Als jij gaat,’ antwoordde Josafat, ‘dan ga ik met je mee.’

Dat viel Achab honderd procent mee. Zelfs de vrome koning Josafat die zo trouw de Heer diende, geloofde niet in de vloekspreuken van Micha. Maar daarom hoefde je nog niet onvoorzichtig te zijn!

‘Luister Josafat,’ zei hij, ‘we weten allebei dat de Arameeërs het vooral al op mij gemunt hebben. Nu heb ik het volgende voorstel: Ik verkleed mij als een gewoon officier en vecht mee in de voorste gelederen. Jij blijft dan in de achterhoede en voert het leger van daaruit aan. Dat is ook veiliger voor jou en hoe het met mij komt....? Als de goden mij willen hebben, nu dan vinden ze me toch wel.’

En zo gebeurde het. Toen de beide legers optrokken om de stad Ramoth te veroveren, had koning Achab het uniform aan van een gewone officier. Voor de vijand was hij niet als koning Achab te herkennen. En dat was voor de Arameeërs nu juist wel de bedoeling. Het ging hen vooral om Achab, met wie ze zo kort geleden nog samen hadden gevochten tegen de Assyriërs. Wat een verrader was die koning Achab door hun land zo maar binnen te vallen.

De soldaten van koning Hadadëzer deden hun uiterste best om op het slagveld koning Achab te vinden. Maar hoe ze ook zochten, ze konden hem nergens ontdekken. Waar zat hij toch, die zoon van Omri en waar was zijn koningswagen, die ze nog heel goed kenden van toen ze samen streden?

Koning Achab in zijn strijdwagen, onherkenbaar voor zijn vijand.

Plotseling zagen de soldaten van koning Hadadëzer op een heuvel helemaal in de achterhoede een aantal officieren staan. En daar tussen de mannen in zagen ze een koningsmantel schitteren in de zon. Daar was hem dus! Een paar korte bevelen en daar stookte een ruiterbende in volle vaart op de koning af. Ze omzeilden en aantal legerafdelingen en toen ging het recht op de heuvel af... Koning Josafat zag ze op zich afkomen. Hij schrok. Wat kon hij beginnen met zijn kleine groep soldaten die hem moest beschermen? Om de aanval van die wilde ruiterbende af te slaan, waren veel meer soldaten nodig. Maar als hij dan zou sneuvelen, dan zou dat met eer zijn! Hij zwaaide met zijn zwaard en riep luidkeels de strijdkreet van het leger van Juda.

Tegelijkertijd was het alsof er een wonder gebeurde. De ruiterbende van de Arameeërs hield in, draaide zich om en zocht naar andere tegenstanders. Koning Josafat begreep niet hoe dit mogelijk was. Maar de oplossing was heel eenvoudig: de Arameeërs ontdekten dat het **niet** koning Achab, maar koning Josafat was. **Niet** de man die zij zochten....

Vergeefs zochten strijdend de soldaten van koning Hadadëzer naar Achab. Ze konden hem niet vinden. Als Achab niet zou sneuvelen door de vijandige soldaten dan zou de profetie van de profeet Micha niet uitkomen. Maar de Heer zelf was er ook nog en Hij vond Achab wel tussen al die soldaten.

Het was laat in de ochtend toen de strijdagens van Israël een nieuwe aanval begonnen. Koning Achab stond op één van de voorste wagens en vocht als een

leeuw. Die Arameeërs zouden hem niet vinden en als ze alles op alles zetten, dan zouden ze deze veldslag winnen.

Een pijl van een boogschutter trof koning Achab, zonder dat deze soldaat een bepaald doel op het oog had, precies tussen twee verbindingsstukken van zijn harnas. Terwijl koning Achab zijn hand omhoog stak om zijn soldaten aan te vuren, raakte die pijl hem in zijn oksel. Hij kromp in elkaar van de pijn.

‘Terug,’ hijgde hij. ‘Ik ben geraakt!’

Maar voordat de paardenmenner de strijdswagen kon keren, stond Achab weer overeind. Hij beet op zijn tanden en trok de pijl uit de wond.

‘Niet vluchten,’ zei hij kort.

Wanneer hij nu uit de slagorde ging, zouden de andere strijdwegens hem volgen en zou de veldslag verloren zijn. *Hij moest volhouden!* De hele lange middag bleef hij op z'n strijdswagen staan. Langzaam voelde hij door bloedverlies zijn krachten minderen. Zijn bloed drupte langzaam in de bak van zijn strijdswagen. Hij stond erin, terwijl erge pijnscheuten door zijn hele lichaam trokken.

‘Laten we omdraaien en naar huis gaan. Dan kunt u uw wond door een dokter laten verbinden,’ zei zijn paardenmenner.

‘Nee, ik vlucht niet,’ was het antwoord.

Achab werd al zwakker en al bleker hing hij aan de rand van zijn strijdswagen. Achabs ‘nee’, werd al zwakker, maar hij bleef koppig zeggen: ‘**Niet terug!**’

Achab kon bijna niet meer. Kwam er dan nooit een einde aan deze veldslag? Hij werd duizelig en de koorts brandde in zijn lichaam. Het kon niet lang meer duren. De God van Micha had dus toch gelijk gehad. Hij had niet moeten gaan vechten Die Sédekia met zijn profeten hadden hem dit aangedaan. Hij hoorde het hem nog schreeuwen: ‘Het geluk zal met u zijn!’

Micha had gelijk gehad. Dat was een kerel! Als hij die Sédekia hier bij hem had... De zon ging bijna onder. Hij kon ook niet meer. Het werd nacht voor zijn ogen. Toen zakte hij in elkaar in de bak van zijn strijdswagen....

Zo vlug ze konden reden ze het lijk van koning Achab naar zijn paleis in Samaria. Daar begroeven ze hem met koningseer in het graf van zijn vader. Deze koning Achab had tijdens zijn leven veel verkeerde dingen gedaan. Hij was zijn volk voorgedaan in het dienen van afgoden. Maar hij was wel gestorven als een koning. Hij had zijn bloed, zijn leven gegeven voor zijn volk. Als hij die middag in zijn strijdswagen niet volgehouden had, dan hadden de Arameeërs gewonnen en was de veldslag verloren gegaan.

Het was al donker toen al het vechten voorbij was. De soldaten konden rustig teruggaan naar huis. Het was zoals Micha geprofeteerd had: ‘Zij hebben geen herder meer. Laat iedereen in alle vrede teruggaan naar zijn eigen huis.’

Het woord dat Elia na de dood van Naboth gesproken had kwam uit.

Toen de dienaren van koning Achab zijn strijdwagen schoonspoelden bij de vijver van Samaria, likten de honden zijn bloed.

Honden likten het bloed van koning Achab.